

USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

*Toate Femeile
Îl Iubesc Pe
Coventry*

Dawn Brower

Toate Femeile Îl

Iubesc Pe Coventry

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=57158376

Toate Femeile Îl Iubesc Pe Coventry:

ISBN 9788893987677

Аннотация

Contele de Coventry o cunoaște pe Lady Abigail Wallace și întreaga sa perspectivă ia o întorsătură drastică. Charles Lindsay, Contele de Coventry are planuri mari. Niciunul dintre ele nu include o soție. Clubul lui și bărbații ce acum respectă sunt principala lui preocupare. Este unul dintre cei mai poznași vagabonzi din grup și mândru de el. Totul se schimbă când o cunoaște pe Lady Abigail Wallace... Toate doamnele din oraș îl adoră pe Coventry, dar niciuna dintre ele nu reușește să-i cucerească inima. Poate oare realiza Lady Abigail ceea ce nici o altă doamnă nu a realizat și să triumfeze în cucerirea contelui?

Содержание

PROLOGUE	6
CAPITOLUL UNU	13
CAPITOLUL DOI	21
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Dawn Brower
Toate Femeile Îl
Iubesc Pe Coventry

TOATE FEMEILE ÎL IUBESC PE COVENTRY

INTELECTUALELE PROVOACĂ VAGABONZII 5

DAWN BROWER

TRADUSĂ DE NICOLETA NAGY

TEKTIME

Tradusă de Nicoleta Nagy

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produs al imaginației autoarei sau sunt folosite fictiv și nu trebuie considerate reale. Orice asemănare cu locuri, organizații, sau persoane, în viață sau decedate, reale este în întregime întâmplătoare.

Coventry, Iubit de Toate Doamnele Copyright © 2019 Dawn Brower

Ilustrarea copertii de Victoria Miller

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepția citatelor încorporate în recenzii.

PROLOGUE

Aprilie 1794

Charles Lindsay, Conte de Coventry, cerceta clădirea pe care spera să o achiziționeze. Structura era solidă și ar fi funcționat splendid pentru ceea ce avea în minte. Strada pe care era situată era de asemenea ideală. Un club secret pentru domni, ar fi bine ascuns în această zonă, iar rezidenții nu ar avea suspiciuni despre venirile și plecările constante implicate. Avea o mulțime de planuri și această casă era doar începutul.

— Proprietarul este dispus să se despartă de ea? Se întoarce spre agentul responsabil de vânzare. Charles nu voia să pară prea interesat. Ar fi putut da agentului un motiv să mărească prețul, și nu ar fi plătit un șiling mai mult decât făcea.

— Este, Domnia-Ta, răspunse el. Părul lui sare și piper era presărat în jurul urechilor și partea din spate a capului, dar partea de sus era complet cheală. Agentul avea ochii mărgelați, ceea ce îl făcea să pară ne demn de încredere. O înfățișare nu grozavă pentru cineva care ar fi trebui să invoce acest sentiment.

— Doriți să faceți o ofertă?

— Nu, răspunse el. Are nevoie de renovări majore și nu sunt sigur că va funcționa pentru ceea ce am eu în minte. Era o minciună, dar nu voia să fie evident interesul său absolut. Pereții ar trebui reconstruiți și podeaua întregului parter rașchetată.

Angajatorul dumneavoastră cere prea mult.

— Înțeleg...agentul înghiți cu noduri. Charles ar fi vrut să își poată aminti numele lui, dar cum nu l-a considerat important l-a uitat imediat ce l-a auzit. A bâjbâit prin niște pergamente apoi și-a ridicat privirea. Ce v-ar convinge să o cumpărați?

Charles și-a abținut zâmbetul de satisfacție. Nu ar fi fost în favoarea lui, și își dorea proprietatea. Și-a atins bărbia și a încercat să se poarte ca și când își considera opțiunile. Adevărul era că știa exact care era următoarea lui mișcare, și era în avantajul lui că era mai mulți pași înaintea adversarului său. Avea darul de a vedea imaginea de ansamblu și cum toate piesele se potrivesc. Proiectul lui era măreț și era necesar să facă totul calculat pentru a funcționa.

— M-aș mai gândi dacă proprietarul ar lua o mie din prețul de vânzare. Nu aș plăti un șiling mai mult.

Și-a târât picioarele și apoi a întâlnit privirea lui Charles.

— Mi se pare rezonabil, Domnia-Ta. Voi informa proprietarul că sunteți dispus să cumpărați.

Charles a ridicat o sprânceană.

— Asta e tot? A dat din umeri și s-a îndreptat spre ieșire. Din punctul lui de vedere, afacerea lor era încheiată. Dacă proprietarul va accepta oferta, agentul îi va trimite o scrisoare. Avea o presimțire bună. Curând ar putea avea clădirea necesară pentru a porni clubul.

Nici nu a ajuns la ușă că agentul l-a strigat.

— Lord Coventry.

S-a întors și a răspuns:

— Da?

— Am autoritatea de a aproba vânzarea până la o anumită sumă. Dacă doriți proprietatea e a Domniei Voastre.

De data aceasta și-a lăsat zâmbetul văzut. Clubul Coventry era acum un pas mai aproape de a deveni realitate. Era nerăbdător să-i spună bunului său prieten George, Conte de Harrington. Ar putea să planifice proiectul și reconstrucția casei împreună.

— Minunat, spuse el agentului. Îmi voi informa agentul și împreună vă puteți ocupa de detalii. Charles dădu din cap la el. Vă mulțumesc pentru ajutor. Cu aceste cuvinte a ieșit din clădire și s-a îndreptat spre casă. Avea deja o întâlnire aranjată cu George și ar putea face planurile finale.

Charles bătea nerăbdător cu degetul pe birou. Unde dracu era George? Ar fi trebuit să sosească cu ore în urmă. A oftat și și-a turnat un pahar de coniac din decantorul de pe birou. Vor trebui să discute planurile sale pentru Coventry Club mai târziu.

Sorbind din coniac se întreba ce l-ar fi putut reține pe prietenul său. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce George nu a venit. Prietenul său nu a ratat niciodată o întâlnire. Era cel mai fiabil om din toți cunoscuții lui Charles.

A pus paharul jos și s-a uitat la actul noii sale proprietăți. Deja trimisese scrisori pentru începerea reparațiilor și renovării. În câteva luni, maxim un an, visul lui va deveni realitate. Un refugiu pentru bărbații care nu aveau alt loc, un bârlog fărâdelege pentru cei care aveau nevoie de el, dar mai presus de toate un loc unde loialitatea va predomina mai mult decât orice altceva.

Ușa biroului se deschise brusc și intra George. Cu fața luminată și o grimasă enormă a exclamat:

— Sunt tată Charles!

Uitase că soția lui George era grea. Prietenul său avusese un motiv de întârziere al naibii de bun. Acum că și-a dat seama cât de idiot a fost, Charles a luat un pahar și a turnat două degete de coniac în el, și i l-a întins prietenului său. Și-a ridicat paharul și a închinat:

— Pentru paternitate. A sorbit din coniac, și apoi a întrebat: trebuie să întreb—un moștenitor sau o fiică?

— E băiat, a răspuns George. Cel mai perfect pachetel de fericire ce am îmbrățișat vreodată. L-am numit Jonas după străbunicul meu matern. Mama va fi fericită.

Charles știa că ar fi trebuit să își caute o soție și să-și continue numele, dar ideea de a se lega de o singură femeie pentru restul vieții nu îi surâdea. Nu întâlnise o femeie care să îi inspire astfel

de dăruire. George se căsătorise la cererea tatălui său. Ducele de Southington era o persoană la care nu îți puteai spune nu. Charles nu invidia situația prietenului său în această privință.

— Sunt sigur că va fi în al nouălea cer să aibă un nepot pe care să-l iubească la nebunie. Aud că femeilor le plac genul ăsta de lucruri.

— Probabil că ipoteza ta este corectă. Oricum eu sunt recunoscător că e băiat. Nașterea a fost grea pentru Sarah. Nu cred că ar face față încă unei sarcini. A oftat. Jonas este o binecuvântare pentru noi amândoi. Tatăl meu ne va lăsa în sfârșit în pace, acum că are cine să ducă numele familiei mai departe.

— Tatăl tău este dur. Era un ticălos care îl teroriza pe George ori de câte ori putea. Charles dorea să poată găsi o cale de a îl elimina pe Ducele de Southington din viața prietenului său. Din păcate, nu era datoria lui să-l scoată pe George de sub controlul tatălui său. Prietenul lui trebuia să găsească curajul de a o face singur. Era singurul mod de a afla ce înseamnă să fi liber să îți iei propriile decizii.

— Am noutăți, spuse Charles. Am achiziționat clădirea de care am nevoie pentru Coventry Club.

— Da? Chipul i s-a luminat de fericire. Este minunat. Acum îți poți realiza obiectivul și cu toții vom avea un loc unde să scăpăm de realitățile vieții.

— Va trebui să descifrez regulile clubului înainte să invităm membri noi. Aș dori ca tu să fi președintele clubului dacă ești dispus. Voia ca George să aibă această responsabilitate pentru a

se simți inclus, și să aibă altceva la care să se concentreze decât teroarea tatălui său.

— Eu? Întreabă George surprins. Nu vrei să-ți conduci propriul club?

— Mai degrabă aș vrea să mă bucur de el la început. Într-o bună zi o să preiau conducerea, dar aș vrea doar să mă bucur un timp. Ești mult mai responsabil decât mine și vei fi capabil să aplici regulile pe care le stabilim. Cred că prima va fi – liderul clubului este singurul care poate fi căsătorit. Nu vreau o adunătură de soți înșelători care să își aducă amantele la club.

— Deci odată ce se căsătoresc trebuie să predea cheia? Întreabă George.

Nu e o idee rea. Deci n-ai de gând să-l preiei până când găsești o mireasă? Nu va fi prea curând, nu?

Charles zâmbi.

— Știu că într-o bună zi va trebui să mă căsătoresc, dar ai dreptate, nu plănuiesc să caut o domniță cu care să mă căsătoresc în următorii câțiva ani. Mă bazez pe tine să păstrezi lucrurile în ordine până atunci. Dar nu este obligatoriu să fi căsătorit pentru a avea poziția de conducere. Dacă îți este prea dificil o pot prelua. Dacă mă căsătoresc înainte...nu voi avea de ales și voi prelua conducerea.

— Da, conveni George. Mi se pare corect. Dădu din cap. Bine, voi conduce clubul tău. Buzele sale formară un zâmbet. De-abia aștept să începem.

Charles și-a ridicat și înclinat paharul spre prietenul lui.

— Îl am deja pe prietenul meu. Să bem în cinstea noului tău fiu.

— Este o idee fabuloasă, răspunse George. Și-a ridicat paharul și a dat noroc cu Charles. Și pentru viitorul tău club. Va avea atât de mult succes cum ți-ai imaginat.

Au băut amândoi, apoi Charles a umplut paharele din nou cu coniac, și au continuat să bea până când George a plecat. Au stabilit toate regulile clubului și clubul lui Coventry va deveni realitate în scurt timp. Charles era încântat când un plan bun se împlinea.

CAPITOLUL UNU

Aprilie 1800

Lady Abigail Wallace își contemplă rochia albă insipidă și se încruntă. Singura culoare care i s-a permis să poarte era o eșarfă safir în jurul taliei, dar nu făcea rochia cu mult mai atrăgătoare. Cel puțin culoarea eșarfei i se asorta cu ochii. Dar albul îi făcea pielea să pară bolnăvicioasă. Avea pielea albă și fața presărată cu pistriui. Nu putea fi confundată cu o domnișoară engleză albă, mai ales cu părul ei izbitor roșu.

De ce se lăsase convinsă de tatăl ei să-și facă vacanța în Londra? Nu avea nimic de oferit ce nu putea găsi acasă -în Scoția. Ce avea dacă găsea un bun lord scoțian drept soț? Moșia familiei era la șes și tatăl ei se identifica mai mult cu frații lor englezi decât cu scoțienii din munți, dar Abigail mai degrabă ar fi căutat în Edinburgh.

— Nu te mai foi atât, rosti în șoaptă printre dinți sora ei, Belinda. Accentul ei scoțian era evident chiar și în tonul urâcios scăzut. Nimeni nu te va invita la dans cu atitudinea ta.

Dorea să răspundă că nu ar deranja-o deloc. Nu era interesată de nici unul dintre domni. Tot ce își dorea era să supraviețuiască sezonul și să meargă acasă. Când se va întoarce acasă necăsătorită tatăl ei va trebui să fie de acord cu un sezon în Edinburgh. Doar își dorea fiica cea mai mare căsătorită. Belindei

i-ar permite mai multe sezoane. Ea era o adevărata frumusețe și va aduna mulți pretendenți. Sora sa avea un păr blond minunat și ochii albastru deschis. Se asemana mai mult cu o doamnă engleză și absolut deloc cu Abigail. Belinda semăna cu mama lor născută engleză, Abigail moștenise părul roșcat al tatălui ei. Și asta nu era tot ce moștenise de la el. Temperamentul ei era un rezultat direct al sângelui scoțian. Ea nu s-ar fi integrat niciodată în societatea politicoasă. Abigail nu agreea bufonii, și majoritatea dandilor prezenți se încadrau în această categorie.

— Nu-ți face griji, soră dragă, spuse Abigail. Sunt o grămadă de domni cu ochii pe tine. Nu va dura mult până când unul va fi suficient de curajos să te invite la dans. Și acesta era adevărul. Mai mulți domni se uitaseră în direcția lor, dar privirile lor întotdeauna rămâneau un pic mai mult la Belinda. Abigail împlinise douăzeci și unu de ani înainte ca ele să plece pentru Londra. Belinda era cu trei ani mai tânără decât ea. Amândouă ar fi trebuit să fie deja logodite dar, după moartea mamei lor, tatăl lor sa codit să le lase să plece. Acum era hotărât ca amândouă să-și găsească un soț, după cum trebuia, în opinia lui. Abigail ar fi vrut să-i spună unde să-și pune ideile despre căsătorie, și nu era un loc frumos.

— Probabil, sora ei răspunse. Dacă ți-ai opri privirile chiorășe spre ei poate ar face efortul. Sora ei sa uita la ea cu o privire încruntată pe chipul ei minunat. Poate că tu nu aspiri să te căsătorești cu un gentleman bogat, dar eu da. Nu mă poți priva de asta.

O tulburare sa stârnit în salonul aglomerat. Cu toții s-au întors să se uite spre intrare. Cineva important trebuie să fi sosit dacă i-a făcut pe toți să se oprească și să se uite cu anticipare. Abigail ar fi dorit să spună că nu-i pasă, dar curiozitatea se stârnise chiar și în ea. Cine ar putea să sosească care a stârnit atât de multă atenție. Multe dintre doamne au început să șușotească printre evantaie și aproape chiuiiau de entuziasm. Își făcea oare apariția prințul Regent însuși? Nu se putea gândi la altcineva care să creeze această senzație.

Unul dintre servitorii familiei Loxton deschise ușile de deasupra lungii scări și anunță, „Contele și Contesa de Harrington.” Un bărbat înalt, cu părul negru și o frumoasă femeie diafană cu părul blond argintiu coborâra scările. Apoi, i-a urmat un bărbat. Bărbatul i-a capturat atenția. Era frumos -dacă un bărbat ar putea fi descris așa. O frumusețe distinctă care i-a tăiat răsuflarea. Avea pomeții înalți și niște buze care cereau să fie sărutate cum nu mai văzuse la un mascul de înaltă clasă. Părul său negru era de culoarea cerului noaptea și dintr-o dată s-a aflat curioasă despre nuanța ochilor lui. Bărbatul nu a fost anunțat, dar părea să fie persoana pe care toată lumea o aștepta. Își țineau răsuflarea în timp ce el mergea în spatele contelui și a contesei. Cine era?

– Oh e minunat, șopti sora ei. Cine crezi că este?

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse ea. De-abia le ieșeau cuvintele.

— Poate că ar trebui să aflăm.

— Cum? Belinda ridică din sprâncene. Nu avem contacte să aflăm și escorta noastră nu ne poate fi de mare ajutor. Făcu un gest spre matroana care le însoțise. Sforăia pe o canapea din apropiere fără a-i păsa ce făceau domnițele ce avea în grijă. Nu cum că Abigail și Belinda făceau ceva. Nimeni nu le invitase la dans sau încercase să vorbească cu ele. Erau debutante de-abia ieșite în societate. Nu avea inima să-i spună Belindei că probabil nu vor ieși de acolo cu soți. Belinda oricum avea șanse mai mari. Poate că data următoare Abigail ar trebuie să rămână acasă și filfizonii ar fi mai confortabili să se apropie de sora ei.

— Hai să ascultăm un pic ce zic doamnele. Toate par să-l iubească, răspunse Abigail. Sunt destul de captivate de prezența lui. Nu le învinovăța. Bărbatul chiar ere minunat de privit, dar ele ar trebui să se controleze puțin. El le ignora clar pe toate pentru că știa că are atenția lor. A fost atunci când și-a dat seama că era la fel de vanitos precum frumos. Asta însemna că aștepta ca femeia să alerge la el. Poate că Abigail îl găsea atrăgător, dar refuza să fie marioneta oricărui bărbat.

— Ar putea fi un pretendent bun pentru tine.

— Crezi? A spus Belinda în timp ce și-a înclinat capul. Pare chiar mai puțin probabil să-mi acorde atenție decât oricare din restul gentlemanilor.

Abigail nu i-a răspuns. Era prea ocupată încercând să asculte conversația dintre două doamne de lângă ele.

„Nu că e frumos”, una dintre doamne chițăi.

„Și de vis”, spuse cealaltă. „Nu uita asta.” Oftă uitându-se cum

mergea prin salon.

Abigail își dădu ochii peste cap. Erau ridicole și afecțiunea lor evidentă. Nu voia să se gândească la cum momentan fusese amețită de el. Nu avea nici o importanță deoarece avusese simțul de a se trezi. Dar încă asculta conversația deoarece încă nu-i menționaseră numele. Voia să-l audă pentru Belinda. Cel puțin asta era ceea ce își tot spunea...

„Nimeni nu știe când își face apariția la un bal. Este unul din cei mai eligibili burlaci. Doamna își ridică evantaiul și și-l flutură peste fata. Crezi că dacă mă prezint la Lady Harrington ne va face cunoștință? Toată lumea știe că nu vine la evenimente sociale decât cu contele și soția sa.”

Doamnele vorbeau prea mult, și în timp ce ofereau ceva informații, nu erau detaliile de care era interesată. Va trebui să-i afle numele în alt mod. Avansase prin salon și părea să-l părăsească la fel de rapid cum a sosit. Nu stătea? Sa strecurat printre uși spre grădină. Îndrăzneă oare să-l întâlnească acolo și să aibă o întâlnire clandestină cu el? Nu va funcționa decât dacă ar reuși să pară sfioasă și neinteresată. Probabil că multe doamne înaintea ei au încercat deja, și au eșuat.

— Seara asta nu ne-a reușit, spuse sora ei întrerupând-o pe Abigail din gânduri. Poate că ar fi bine să mergem acasă.

— Abia a început balul, răspunse Abigail. Avea alte idei și avea nevoie ca sora ei să fie ocupată. Cred că e timpul să găsești un partener de dans. O luă pe Belinda de braț și o trase spre cele două doamne pe care le ascultase.

— Hello, le spuse ea. Sunt Abigail și aceasta este sora mea Belinda. Ura să se prezinte. Nu-i plăceau oamenii în general și ar fi preferat să fie acasă singură. Dar făcea asta pentru sora ei și bine, pentru ea, dacă era sinceră cu ea. Voia să vorbească cu bărbatul misterios și să afle un pic mai multe informații despre el. Să poată decide dacă merită să-și facă vise.

Cele două doamne aveau o expresie egal surprinsă pe față. Frumoasa cu părul închis și-a recăpătat prima calmul.

— Eu sunt Lady Matilda Emerson, răspunse. Firar. Uitase să folosească titluri lor complete când a făcut introducerea. Abigail mereu uita detaliile astea... Și aceasta este verișoara mea, Lady Carolyn Westwick.

— O plăcere să vă cunosc. Belinda le zâmbi. Accentul ei scoțian ieșind la iveală în timp ce vorbea. Cel puțin avea o voce minunată... Suntem noi în oraș. Probabil că deja își dăduseră seama... Abigail și-a abținut un suspin și a lăsat-o pe sora ei să continue. Credeți că ne-ați putea ajuta? Nu știm mare lucru și ne-ar fi de folos un sfat înțelept.

Aha... poate că sora ei știa exact cum să gestioneze situația. Poate doamnele vor crede că e o bună modalitate să ne ghideze prin complexa rețea a înaltei societăți. Erau atât de multe lucruri care trebuiau sau nu să fie făcute că ar putea fi dificil să ni le amintim pe toate.

Lady Matilda se uită la verișoara ei, apoi la Abigail și Belinda.

— Ar fi mai bine dacă ne-ați căuta voi. Apoi le dădu adresa lor. Un scop realizat, încă multe altele rămase. În final totul va fi

bine. Belinda va găsi un soț și Abigail se va putea întoarce acasă. Nu era nimic în Londra pentru ea.

Bărbatul care îi capturase atenția mai devreme a revenit la vedere. Își mușcă buza și întoarce capul în cealaltă parte. Nu era de ea.

— Oh... Lady Carolyn oftă. E aici din nou! Este atât de inabordabil—crezi că va dansa în seara asta?

— Puțin probabil, spuse Lady Matilda cu vocea plină de admirație pentru misteriosul domn. Lord Coventry nu dansează. Mă întreb de ce a venit cu Lord și Lady Harrington în seara aceasta. Întotdeauna are un motiv dacă participă la un bal deși nu l-am aflat niciodată. Fratele meu a pomenit ceva odată. Ceva despre un club...

Cu cât afla mai multe despre acest Lord Coventry – în cele din urmă avea un nume – cu atât era mai intrigată. Era iarăși în salon așa că șansele să îl prindă singur erau probabil minime. Orice șansă avusese a dispărut când a revenit -asta nu înseamna că a renunțat. La un moment dat o să aibă o conversație cu el, și numai atunci, va putea să-i confirme valoarea. Abigail se mândrea a fi o bună cititoare de caracter al unei persoane.

Trei domni s-au apropiat și înainte de a avea o șansă să ceară Lady Matilda sau Lady Carolyn să dezvolte comentariile de mai devreme au fost târâte pe ringul de dans, urmate de sora ei. Au lăsat-o singură aproape de marginea ringului. Cea mai timidă din grup... Abigail a oftat și a decis că să părăsească salonului era probabil cel mai bine pentru ea. Nu voia mila nimănui. Poate ar

putea găsi toaleta sau biblioteca. Poate că ar putea găsi o carte de citit până la sfârșitul balului. Acum că sora ei a găsit un partener de dans va fi ocupată pentru restul serii. Toți acei domni care o priviseră pe ascuns nu ar mai sta deoparte acum...

Resemnată de a petrece seara singură a plecat și nu a privit înapoi. Deși ar fi vrut. Nu pentru a verifica că sora ei era bine, dar să arunce o ultimă privire la Lord Coventry, dar era prea mândră să cedeze în fața arzătoarei tentații.

CAPITOLUL DOI

Charles își dorea să nu fi trebuit să participe la balul blestemat. Ura să iasă în societate dacă nu era necesar. Din păcate, era important să participe. Era un conte acolo pe care spera să-l ademenească în club. Până în prezent nu îl putuse localiza, dar era de așteptat. Contele de Shelby era un desfrânat și mai mare decât Charles pretindea să fie. Soția lui Shelby murise după ce a dau naștere unei fiice și el își îneca amarul în coniac și femei. Nu se ocupase de fiul sau fiica lui în peste un an. George credea că dacă Shelby ar face parte din club l-ar putea ghida el pe o altă cale. Clubul era mai mult decât un bârlog de fărădelege. De asemenea, era un loc unde un bărbat avea un loc moale să cadă dacă avea nevoie, și asta nu însemna întotdeauna sâniul unei femei, dar și ei erau o opțiune.

Charles chicoti încet la acest gând. Nu l-ar fi deranjat să găsească o femeie caldă și dispusă să împartă patul cu el după bal. Trebuia să-l găsească pe Shelby și repede. Aproape că putea simți toate privirile fixe ale doamnelor. Fără îndoială că planificau să-l prindă, cel puțin la un dans. Charles nu dansa cu nici o femeie. Le-ar fi dat la restul ideii. Le fermeca atunci când este necesar, și din păcate, adesea era cazul la evenimentele sociale. Trebuia să participe din când în când și încerca să nu îndepărteze pe nici una dintre ele.

— Coventry, îl strigă un mascul cu vocea groasă. Se întoarce

și se întâlnește cu privirea Lordului Dashville. Părul său negru era puțin răvășit dar avea o grimasă enormă pe chip. Trecuse ceva timp de când nu-și văzuse prietenul.

— Dash, zise el și apoi zâmbi. Ce mai faci ? Am auzit că ai un fiu.

— Da, spuse el și zâmbi fericit. L-am numit Oliver după străbunicul meu. Mă gândeam să vin pe la club să te văd, dar, spre mirarea mea, am auzit că vei fi aici. Ce te aduce la balul Loxton?

Prezența Lordului Dashville la bal era un avantaj la care nu se gândise. George ar fi trebuit să-i acorde atenție soției lui pentru o bună parte a evenimentului, dar soția lui Dashville a rămas acasă atât de curând după nașterea fiului lor.

— L-ai văzut pe contele Shelby?

— Da. Și-a aruncat privirea peste umăr la un set de uși. Se îndreptă spre bibliotecă presupun că pentru o întâlnire secretă. Era amețit din cât am observat. Mergea puțin împleticit.

Coventry și-a abținut un suspin. Ar avea ceva de lucru cu el dacă l-ar accepta în club. Spera că Harrington știa cu ce se va confrunta deoarece trebuia să-l trezească pe conte înainte de a putea discuta cu el detaliile clubului. În mod normal era un bonus să fi poznaș și conte, dar Shelby va trebui să-și pună viața în ordine înainte să-l accepte în club. Nu dădeau cheia clubului ușor.

— Presupun că nu ești dispus să mă ajuți cu el?

— Va fi un nou membru? Dashville nu putea să facă parte din club din cauza stării sale civile. Cumva admiseseră doar conți

în club, dar asta nu fusese intenția lor originală. Dashville era marchiz. Dacă nu era logodit când sa deschis clubul, ar fi fost invitat. Nu era refuzat dacă se întâmpla să apară la club. Doar că nu avea acces deplin și era dus direct la biroul lui Harrington. Așa era tratată orice persoană care nu era membru dar știa de existența lui.

— Considerăm să-l invităm în club. Harrington crede că poate fi salvat. Charles respiră adânc și apoi spuse: Eu nu sunt chiar atât de sigur. Sper că poate fi deoarece ar fi păcat să pierdem un om cu atât de mult potențial. Înainte de a-i muri soția avea atât de mult potențial. Acum este cel mai mare depravat din Londra.

— Am crezut că tu deții acest titlu. Dashville îl bătu pe Charles pe umăr și chicoti.

Se uită la prietenul său și zâmbi.

— M-a întrecut cumva. Deși, trag linia la sedusul inocentelor. Nu a fost greu să revendic asemenea titlu.

Au părăsit salonul și s-au îndreptat în direcția Dashville îl văzuse pe Shelby îndreptându-se. Au dat un colț și nu l-au văzut nicăieri. Camera era sinistru de liniștită. Nu erau nici măcar servitori în jur și Charles trebuia să admită că ar fi o zonă bună pentru o întâlnire clandestină.

— Nu este biblioteca pe aici, pe undeva? Întrebă Dashville.

— Cred că da. Mă duc să verific acolo și ce ar fi tu să te uiți în grădină. Dacă îl găsești du-l la mine acasă și pune valetul să înceapă să-l trezească. Ne vedem acolo oricum într-o oră. Putea măcar să încerce să-l salveze pe Shelby. Dacă Dashville sau el

eșuau să-l localizeze va încerca din nou într-o altă zi, dar va înceta să încerce dacă Shelby se dovedea prea dificil.

— Bine, conveni Dashville. Mult noroc! S-a întors și s-a îndreptat spre grădină lăsându-l pe Charles singur în hol. Spera să-l găsească pe Shelby sau cel puțin să-l găsească Dashville. Conte avea nevoie de ajutor neapărat.

Charles se încruntă și apoi începu să meargă spre bibliotecă. A păstrat un ritm lent, deși ar fi trebuit să se grăbească să-l găsească pe conte. Nu se simțea motivat și nu știa de ce. De obicei gândul de a salva un potențial membru al clubului îl motiva. Îl lovise un pic apatia în ultima vreme și nu putea să o depășească. Ceva nu era bine în viața lui dar nu știa ce. Dar, nu putea să se gândească prea mult la asta în acest moment. Charles trebuia cel puțin să încerce să-l localizeze pe Shelby. Holul era încă calm, lucru care nu era de bun augur pentru găsirea contelui.

A mai făcut câțiva pași și s-a oprit. O femeie stătea lângă intrarea în bibliotecă. Charles nu putea să o vadă prea bine, dar după siluetă era clar o femeie, și cu curbe frumoase chiar. Poate că Shelby într-adevăr avea o întâlnire secretă și Charles îl va găsi în bibliotecă. Ura să-i întrerupă bucuria însă nu se putea abține. Charles a mers spre bibliotecă și a urmat femeia înăuntru. Ea nu l-a observat și părea că nu era nimeni altcineva în cameră. Lumina lunii ce pătrundea prin fereastră îi lumina trăsăturile, dar nu suficient încât să o poată vedea prea bine. Voia să o vadă și să descopere dacă era la fel de frumoasă cum sugera silueta ei. Știa un singur lucru -purta alb. Culoare rezervată de obicei

pentru debutante, altfel cunoscute ca inocente. Ce căuta o virgină la o întâlnire secretă cu Shelby? Credea că el se va însura cu ea? Charles trebuia să-i deschidă ochii asupra acestui aspect.

Se apropie și spuse,

— V-ați pierdut?

Ea tresări la întrebarea lui. Poate că nu aștepta pe nimeni. O femeie așteptând un bărbat nu ar fi tresărit la sunetul vocii unui bărbat. — Cine este? întrebă ea.

Avea un minunat accent scoțian ce i-a dat fiori pe șirea spinării. Nu erau prea multe femei din Scoția la balurile din Londra. Și nu auzise de sosirea cuiva nou. Nu cum că se putea deabia să fi ajuns în Londra. Charles nu ținea evidența debutantelor. De obicei auzea de ele chiar dacă nu îl interesa.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.